

Ce ar descoperi criticii?

30 ianuarie 2008

Gili Cârstea

Redactorul asociat de la Adventist Review se întreba, într-un articol recent (“Critics Are Watching” – 17 ianuarie 2008), ce ar descoperi criticii dacă s-ar apleca cu seriozitate asupra credinței și practicii bisericii noastre.

El a citit cartea lui Christopher Hitchens, *God Is Not Great: How Religion Poisons Everything*, o critică aspră a iudaismului, creștinismului, islamului, hinduismului și budismului, pe care o găsește a fi îndreptățită și la obiect „ca știrile de dimineață.” El ne spune că autorul acestei cărți face o critică „comprehensivă – și devastatoare.” Apoi se întreabă:

„Dacă acești critici ar arunca o privire serioasă (și chiar nu prea serioasă) asupra noastră, ce ar descoperi?”

Aceasta este o preocupare cu totul deplasată. Criticii din afara bisericii pot spune orice, căci aceasta le este meseria. Redactorii de la Review ar trebui să fie preocupați de ceea ce spun criticii din interiorul bisericii, pe care ei îi categorisesc ca fiind „lunatici,” și cărora nu le acordă nicio atenție.

Când a avut ceva de spus poporul Său, Dumnezeu nu a trimis critici din afara bisericii. El a ales oameni din poporul Său, iar criticile lor au fost mereu „comprehensive și devastatoare,” dar niciodată nu au fost primite de conducătorii lui Israel. Mesagerii divini au fost trimiși „în fiecare dimineață” (Ier 26:5), cu știri despre starea națiunii, așa cum era ea văzută de cer, dar solia lor a fost batjocorită și refuzată.

Domnul a ridicat și în generația noastră mesageri, cu o solie la fel de „comprehensivă și devastatoare,” spre a produce „cea mai mare și urgentă nevoie a noastră,” adică redeșteptarea la o autentică evlavie. De ce ar fi solia lor mai puțin importantă decât a criticilor din afară? De ce ne interesează ce ar descoperi oamenii dacă s-ar uita mai atent la noi? Ce sperăm să ne spună? Și dacă ne-ar spune, am lua măsuri de a corecta problemele?

Dar, dincolo de ce pot spune criticii din afară sau din interior, citind revista drapel a bisericii an după an descoperim un lucru cu adevărat devastator: Biserica nu este dispusă să ia aminte la singurul critic autentic, și anume Martorul

Credincios și adevărat. Soliei Lui nu i se acordă nici măcar minima curiozitate pe care o manifestăm față de ceea ce ar avea de spus criticii din afara bisericii.

Este Christopher Hitchens – sau oricare alt savant renumit – mai perceptiv, mai obiectiv sau mai interesat de ceea ce se întâmplă cu adevărat în biserica noastră decât Martorul Credincios? De ce nu este luată în serios solia Lui? De ce editorii de la Review nu fac un studiu aprofundat asupra acestei solii, dacă tot sunt interesați de ceea ce ar avea de spus criticii despre biserica noastră?

Răspunsul la aceste întrebări nu este chiar așa de misterios pe cât ar părea. Este ușor să primești critici, când ele sunt îndreptate asupra „bisericii,” când biserica a ajuns o entitate la fel de impersonală ca și partidul. Biserica este infailibilă, doar oamenii sunt greșiți. Iar când biserica este așezată astfel deasupra noțiunilor de bine și rău, ea devine penetrabilă ca eterul; niciun fel de critică nu o mai atinge, indiferent de unde ar veni ea.

Când citim cu atenție solia Martorului Credincios, observăm că El nu face greșeala de a critica biserica Laodicea. El nu spune că biserica este ticăloasă, nenorocită, săracă, oarbă și goală. Domnul stabilește clar semnificațiile metaforelor din Apocalipsa lui Ioan, chiar de la început:

„Taina celor șapte stele pe care le-ai văzut în mâna dreaptă a Mea și a celor șapte sfeșnice din aur: Cele șapte stele sunt îngerii celor șapte Biserici; și cele șapte sfeșnice, sunt șapte Biserici” (Apoc 1:20).

Astfel, sfeșnicele de aur sunt bisericile, iar stelele din mâna lui Hristos sunt îngerii acelor biserici, conducătorii lor. Și cum începe solia Martorului Credincios? „Îngerului bisericii din Laodicea spune-i.” El nu se adresează sfeșnicului, ci îngerului. Mesajul nu este pentru biserică, ci pentru conducătorii ei. Fiind onorați cu titlul de „stele” în mâna lui Hristos, ar fi absurd ca Martorul să vorbească direct membrilor bisericii, ocolindu-i pe conducătorii ei.

Martorul Credincios nu se ocupă cu nimicurile faptelor sau activităților bisericii. El atacă problema la rădăcină, adresându-Se cui trebuie, și cum trebuie. Adică spunând lucrurilor pe nume, fără menajamente, fără precauții inutile, fără să recurgă la diplomație, la etică adventistă sau corectitudine politică.

Sigur, „îngerul” bisericii Laodicea s-ar fi bucurat dacă solia era transmisă un pic mai discret, pe linia directă, și nu public, în fața întregii lumi.

Este acesta un motiv serios ca ea să fie evitată?

Redactorul de la Review, prin declarația că acuzațiile din cartea lui Hitchens sunt „comprehensive și devastatoare,” pare să recunoască corectitudinea premisei acestei cărți, că ”religia otrăvește totul.”

Este adevărat că „religia otrăvește totul,” și că „Dumnezeu nu este mare,” deoarece omenirea nu a avut parte, până acum, nici de religie adevărată, nici de Dumnezeu adevărat. Toate religiile sunt la picioarele lui Baal, și este normal ca ele să otrăvească totul. De aceea a ridicat Dumnezeu pe scenă biserica pe care

Adventist Review crede că o slujește, dar se pare că redactorii nu știu acest lucru. Teologia adventistă susține că toți ne închinăm la același Dumnezeu, și că trebuie să participăm alături de toți ceilalți la bunăstarea acestei lumi.

Este ușor de încasat critici, când acestea sunt făcute bisericii, la general, dar extrem de dificil când ele sunt aduse conducerii bisericii. Și totuși, aceasta este calea spinoasă pe care a mers Dumnezeu totdeauna cu poporul Său. Singura cale.
